

Jo husy, a páč Tali je husa na entou, udělala si v pátek svátek. Bohužel nevyžádaněj svátek.

A to jsme si to celý tak pěkně užívaly. Brtník přišel dom chvilku po mě a já už byla na cestě s ohařiskama k rybníčkům. Domluvili jsme se, že si já vezmi docentku Talířovou a půjdu s ní do polí a on půjde s Rumíčkem nakupovat do Hornbachu. Shodil doma pracovní věci a došel si k rybníčkům pro Rumíčka. A my se s Tali vydaly na dámskou jízdu. A bylo to prima. Původně teda □ .

Byla šikovná a tak jsme navolno prošly kolem sámošky až k silnici, u nohy ji přešly a ona počkala, až jí u kláštera dám volno. Na oplátku pak hezky řapala vedle mě, místo toho, aby si zaběhla do míst, kam to má zakázáno, neb je to nepřehlednej plácek, občas poměrně živě zazvěřenej. Schválně jsem nevytáhla balonek, když jsme došly do polí a chtěla po ní jediný. Aby se držela cesty a aby neprchala v dál. Obé se nám hezky dařilo a to prosím čistě jen hlasovou komunikací. Sice častou, pravda, ale to neva.

A poté jsme si kontrolovaně vyrazily do stařiny. Aby měla nějakou kompenzaci. Střídala jsem chvíle volna (v jejím případě dozorovanýho volna) a chvíle, kdy jsem chtěla jen, aby byla na příjmu. Skvěle jsme fungovaly. Jo jasně, jasně, pořád je to o tom dirigování, občas o důrazným hlasu, ale bylo to moc fajn. Vytáhla jsem nás pak na plochu pole. A už tam jsem si měla uvědomit, že se nám ta komunikace nějak kazí a co navíc, když jsem tedy už byla nucena zdůraznit se tím, že zapískám na krám, tak..... nic moc jako. Spíš jsem to ještě musela zdůraznit hlasovým basem. Nebo basovým hlasem, nebo tak nějak. Ale v podstatě mi bylo milejší, že zaragovala spíš na ten hlas, než na pískátko. A to mě mělo ale varovat a ne ukolíbat, jak se stalo. Ale, stalo se to tak i proto, že i přes to jsme mohly trošku pracovat, kdy jsem ji posílala do stran a přivolávala. Potíž byla vždycky v momentě, kdy měla to svoje volno a pak se jí naopak nechtělo reagovat. Nicméně dohulákala jsem se vždy toho, co jsem po ní chtěla. Což bylo jen, ať se dostaví a je kolem mé maličkosti. Fajn, zašly jsme zase do stařiny, poté se na chvilku ještě vrátily na ty otevřené plochy a pak už jsem to stočila směr domů. Spokojená. Obě jsme byly spokojený.

Ovšem zakrátko byly některé z nás spokojenější, než ty druhé. Tedy jaksi jen dočasně, pravda. Tali byla v tenhle moment vysoce funkční, jak novej vysavač a proto jsem jí dovolila, že může zajít do šípkových keřů. Ani se tam nijak výrazně nedrala, vůbec. No byla to chyba. Moje. Protože z toho roští už jsem se jí nedovolala. Místo toho vypálila s hlášením druhou

stranou ven a mně bylo jasné, že vypálila za zajícem. Mohla jsem si pískat jak jsem chtěla, aaaa prt. Nic. Na hubu, na obojek nic. Letěla jsem za ní viděla ji v dálce, jak tam lítá. Zajíc už byl naštěstí fuč. Letěla jsem taky a když jsme prolítávaly kolem sebe, páč ona už zase mířila kamsi do kšá, zařvala jsem fakt jako ten tur. A zapíchlá ji do země. To už jsme nebyly spokojený ani jedna teda. Cvakla jsem ji na vodítko a šla pak milimetr od mojí nohy. Moje nassštvanost byla neměřitelná a ona to moc dobře věděla.

Po nějaký době jsem jí odcvakla a řekla jsem jí, ať si jde, kam chce, že já takovýho zmetka nechci. A šla jsem pryč. Ona si lehla a dělala neviditelnou. Ano vím, není to kynlogický řešení, ale jediný v tu chvíli možný, abych z ní neudělala puzzle. Odešla jsem a vydejchávala se za terénní vlnou. Pak jsem se vrátila, pískla a ona se rozeběhla, a letěla ke mně. fajn.....aby mě ovšem zase přeběhla a chtěla mířit v dál!!!!!! Skočila jsem po ní a drapla jí za tu její kušnu a chvíli to vypadalo, že už z ní to puzzle bude. Pustila jsem ji a v naprostý tichosti jsem se vydala do míst, kde mi ty kramle za zajícem vzala. Schlíplá slepice je proti tomu, co šlo vedle mě, fénem načechraný boa. Vůbec jsem se na ní nedívala, jen jsem si ji jistila periferním viděním. Po nějaký době měla za to, že už netřeba se snažiti a hodlala zabočit do stařiny. Nestihla to, protože jsem po ní hópla. K jejímu velkému podivování. A pak jsme bez jednoho jediného slova dopochodovaly ten kilák domů navolno. Věděla, že přestřelila, že se zlobím a nehla se ode mne ani na ten milimetr. Husa jedna pitomá.

Tak jako se říká, že konec dobrej, všechno dobrý, tak ona dokázala pravej opak a v samotným závěru tvrdě zazdila to, co bylo suprový. Doma pak zalezla na pelech a protože jsem si jí krom podání večere nevšímala, chodila kolem mě po špičkách.